

Maade ere komne til Stede. Jeg skal med Hensyn til de Afsn. som vedrøre Forordningen i § 5, blot af personlige Grunde nedlægge en Indsigelse mod de forskjellige Angreb paa Sagførertanden, som ere fremkomne; men ibrigt ikke komme nærmere ind paa dette store Spørgsmaal. Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler dog gik noget for vidt, naar han mente, at Situationen havde forandret sig saaledes, at Forudsætningerne for Kompromis'et i sin Tid med Hensyn til § 5. ikke længere ere til Stede. Det kan jo dog ikke være saaledes, at man vilde fravige Reglerne om, at Sagførerne i Kjøbenhavn skulde kunne møde i Kjøbenhavns Forligskommission og Retter. Meningen maa vel nærmest være den, at man vil kræve et Slags Vederlag for Provindernes Vedkommende, saaledes at der skulde være strengere Regler for Provinderne, end der er gjældende nu for Tiden. Naar Forholdene i Kjøbenhavn ere af den Bestaaenhed, at Forbudet mod at møde ved Sagfører her medfører Besvær til lidet Nytte, er der ingen Anledning til at gjøre en Forandring heri afhængig deraf, at der i Provinderne indføres strengere Regler end de nu gjældende. Jeg skal ikke komme ind paa hvorledes Forholdet vil stille sig ved Reglen i § 6. Jeg kan imidlertid ikke skjønne, at Overretten, hvis det skulde blive Resultatet af dens Overvejelser, at der skal anstilles ny Forligsmægling, skulde være i Stand til at hjemvise Sagen. Efter de almindelige Regler for Hjemvisning maa jo hele Underrettsdommen være at annullere, og det vilde dog være at gaa for vidt, naar der i den Henseende ikke foreligger nogen Lovhjemmel. Hvis man her vil have en udtrykkelig Regel, saa ønsker jeg ikke rettere, end at man maatte give en lignende Regel for Overrettens Vedkommende, som man giver for Underrettens Vedkommende, nemlig at den skulde kunne foreskrive en fornyet Forligsprøve. Jeg skal ibrigt tilføje, at selv om noget Saadant uden Allempe kunde ske for Overrettens Vedkommende, kan jeg ikke skjønne, at det let lader sig gjøre for Højesterets.

Veth: Det er kun nogle ganske enkelte Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre. Jeg vil først sige, at jeg kan være temmelig enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts Afd. Balafreds (A. Sørensen) angaaende de Betænkkeligheder, han havde med Hensyn til Lovforslagets § 1. Jeg veed nemlig ikke, hvorledes det skal oplyses, naar de forskjellige Forligskommissioner have deres ordinære Sæde. Man har jo ganske vist Fortegnelser derover, som man kan opsjøge,

men jeg veed ikke, om der kan indstaaes Fog, at de til enhver Tid ere paalidelige, og naar det ærede Medlem, der talte sigst, mente, at det maatte være de paagjældende Parters Sag at oplyse dette, forekommer det mig, at dette maa være forbundet med temmelig store praktiske Vanskeligheder, i det Mindste at gjøre det paa paalidelig Maade. Naar man ser hen til den Allempe, som derved skal afværges, og som den ærede Minister omtalte, forekommer det mig, at den ærede Minister selv bemærkede, at det dog kun var i meget lille Grad, at man vilde opnaae Noget i denne Retning. Hvad § 3 angaar, var der tvende ærede Medlemmer, der havde Ordet dgram: det ærede Medlem for Holbæk Amts Afd. Balafreds og det ærede Medlem fra Nykjøbing paa Falster (Clausen); de havde Betænkkeligheder ved denne Paragraf, om jeg tørke ret, fordi de ikke subkommen kunde forstaa, hvad Hensigten var med den; eller hvorledes den skulde indføres. Jeg vil dog dertil sige, at § 3 er, om ikke enslydende med saa dog i sit Indhold ganske i Overensstemmelse med den Regel, som allerede findes i Sø- og Handelsretslovens § 19, hvad ogsaa blev berørt af den ærede foregaaende Taler. Man læster jo stor Pris paa, og med Ret, at Sagerne kunne hurtig fremmes; og det opholder Fremmet af en Sag ikke saa lidt, at man nu først skal indklage til Forlig, have Forligsprøven overstaaet og dernæst have Forligssagen tilbage med Paategning om, at Forligsprøven har været forjævet, inden man kan straffe til at stævne. Naar man kan stævne strax samtidig med at man indkaldes til Forlig, er det aabenbart, at der derved vindes Tid. Derved forkortes Retstrætterens Variaghet, og dette Diemed er det ofte nok blevet betonet i dette Thing, at man bør søge at opnaae. Den samme Regel findes som sagt i Sø- og Handelsretsloven, og naar det der hedder, at „Stævningen skal ikke miste sin Gyldighed, fordi den udtages, forinden Forligsmæglingen har fundet Sted, men Stævningens Inkamination bliver da, hvis Mæglingen ikke forinden er sluttet, at stille i Bero indtil en senere af Retten hgrammet Rettdag“, og at Inkaminationsgebyret først udlægges, naar Inkaminationen finder Sted, ser jeg ikke rettere, end at kun det fremmede Ord „Inkamination“ her i Lovforslaget er ombyttet med det danske Ord „Rettesgælgelse“, medens Meningen er ganske den samme. Nu have som bekjendt Forligskommissionerne i visse Tilfælde den Myndighed, at de, endog naar det ikke begjæres af Parterne, kunne udsætte Forligsmæglingen til en senere Dag, saaledes at Prøven fornyes, og